

Єднання двох – велика сила

Антоніна Гармаш-Литвин

Було це в сиву давнину, коли над нашим багатим і щедрим краєм весь час чатувала загроза: налітали, як хижі круки, чужинці, крали людей у рабство, грабували і вбивали...

Та були сили, які стояли на захисті – таємниче військо, все життя яких віддавалося святій справі: обороні рідного народу!

Були там і чоловіки, і жінки. Війська діяли і окремо, і разом, у великій єдності і згоді.

У кожному поселенні були волхви, – характерники-старійшини, які відбирали поповнення військам. Це був тривалий процес, і що найдивніше – це була подружня пара, що до свого одруження проходила, складні випробування на вірність і сумісність. Одружившись, вони народжували дочку і сина і вирощували їх до семирічного віку. А потім вирушали до війська, залишивши дітей під опіку родичів.

Оповідь ведеться про одну таку подружню пару.

Попрощавшись із дітьми, рідними і близькими, мандрували вони до місця свого призначення – війська святих лицарів та берегинь рідної землі.

Дійшовши до тих місць, відшукали храм посвяти. Це був священний гай, де все буяло і цвіло, де кожна квіточка співала хвалу життю, а кожне дерево шепотіло мудрі слова.

Вилинули жриці храму – оточили увагою і ласкою, провели дивовижний обряд посвячення воїнів-оборонців рідної землі, рідного народу, справедливості, світла і добра!

Проводжаючи, головна жриця наказувала: "Бережіть те, що між Вами народилось і пройшло крізь випробування. А ти, козаче, пам'ятай: твоя половинка, – твоя наснага, – через неї мати-Земля вливатиме в тебе силу. Без неї тобі зле буде".

Козак напівжартома відмовив: "Але і їй без мене ще зліше буде! Бо жіноча сила не переможе чоловічу. То лише доповнення".

Не встиг козак закінчити слово, як старша жриця спалахнула: "Ах, так? Тоді подивись, на що здатна жінка, навіть без зброї з маленьким засобом рукоділля". За її знаком всі жриці дістали голки, показали йому, що кожна тримає в обох руках по голці. Далі жриця подала сигнал, і через деякий час з'явився козацький загін, на чолі з отаманом. Спочатку привіталися отаман і старша жриця, далі обмінялися церемонійними вітаннями жриці і козаки.

Отаман з головною жрицею щось пошепталися, і мовила вона: "Це загін особливого призначення, який володіє втаємниченими засобами боротьби. Ми зараз проведемо змагання: вони застосують своє вміння, а ми тільки голки і швидкість, спритність руху".

І почався бій: жриці, як вогнені вивірки, стрибали поміж козаків, спритно торкаючи їх в певних місцях голками. Довго змагалися козаки, а потім один по одному падали на

землю. Один отаман з головною жрицею продовжували стрімкий, невловимий танець, а зрештою знесилений опустився на землю і він. Жриця підійшла до переляканої пари: "Ну, козаче, як жіноча сила?"

Козак засмучено відповів: "Та, велика, могутня жіноча сила. Але навіщо ж таке..." показав рукою на козаків, що непорушно лежали на траві.

Жриця засміялась: "Це – сон, вони зараз очуняють". Подала якийсь знак дівчатам. Ті заснували між лежачими. Кожна вибирала козака, цілувала його і він схоплювався, наче й справді спав. Бралися за руки, і йшли у лісові нетрі. Останньою йшла головна жриця, взявшись за руки з козацьким отаманом.

Наостанок мовила до отетерілої пари: "Пам'ятайте: тільки у згоді і любові ваша сила. Ідіть, вас чекає товариство. Бо ще скільки лиха потрібно зупинити, щоб не лізло на рідну землю..."

І пішли молодята захищати рідний край, отримавши неоціненний урок про те, що єднання двох неймовірно велика сила.